

dokumenter. Det bemærkes dog, at reglen i 2. pkt. forudsætter, at de ikke-bekendtgjorte dokumenter er gyldige; trediemand vil derfor ikke efter § 83, stk. 3, 2. pkt., kunne påberåbe sig vedtægter og stiftelsesoverenskomster i et uregistreret aktieselskab, idet disse dokumenter først får retsvirkning ved registreringen, jfr. aktieselskabslovens § 17.

Bestemmelsen i *stk. 4* om, at fejlagtig gengivelse af registerets indhold i Statstidende ikke skal gå ud over godtroende medkontrahenter til det aktieselskab, i hvis sag registrering skulle ske, er i overensstemmelse med 1. direktiv art. 3, stk. 6, (2). I forhold til gældende ret er den ny.

Til § 1 nr. 17.

Krav om, at en fysisk eller juridisk person har dansk nationalitet eller har haft bopæl her i landet i et vist åremål, er diskriminatorisk efter EF's regler. Det samme antages at gælde krav om aktuel bopæl under hvervets udøvelse. Sådanne krav stilles i aktieselskabsloven ved selskabets stiftelse for bestyrelsesmedlemmer, for direktører, for likvidatorer og for forretningsafdelingens forretningsførere.

Af lovtekniske grunde har man fundet det rigtigt at samle reglerne om fravigelse af indfødsret og bopælskrav i en enkelt bestemmelse. Denne bestemmelse er affattet således, at den ikke alene kan benyttes til at ophæve indfødsrets- og bopælskrav i det omfang, som den foreliggende fællesskabslovgivning måtte kræve, men også kan benyttes ved gennemførelse af fremtidig yderligere EF-lovgivning om liberalisering af forskellige erhverv.

Når man har valgt den dobbelte formulering „fastsat i medfør af international aftale eller ved bestemmelser fastsat af handelsministeren“, skyldes det, at bestemmelsen angår krav om indfødsret og bopæl dels ved etablering og dels i forbindelse med arbejdskraftens fri bevægelighed. For så vidt angår arbejdskraftens fri bevægelighed indeholdes nærmere regler i forordning af 15. oktober 1968 (EFT nr. L 257/2 af 19.10.1968), og da denne forordning efter Rom-traktatens art. 189 uden videre har gyldighed i medlemsstaterne, vil den umiddelbart gælde som dansk ret „i medfør af international aftale“. Dette bliver praktisk for så vidt angår direktører og forretningsførere for udenlandske aktieselskabers herværende forretningsafdelinger.

For direktiver gælder derimod, at de normalt kun er bindende for medlemsstaterne og kun med hensyn til det tilsigtede mål, mens medlemsstaterne selv må fastsætte midler til gennemførelsen. Imidlertid kræves, at medlemsstaterne gennemfører fritagelse for indfødsret og bopælskrav ved generelle retsforskrifter, og det foreslås derfor at give han-

delsministeren en sådan bemyndigelse til ved bekendtgørelse af foretage denne fritagelse.

For så vidt angår juridiske personer, der behandles i stk. 2, bemærkes, at dersom de er hjemmehørende her i riget, vil de også have dansk nationalitet. De juridiske personer fra andre EF-lande, som skal sidestilles med danske juridiske personer, er i øvrigt omhandlet i Romtraktatens art. 58, der på visse punkter er nærmere præciseret i konventionen af 29. februar 1968 om gensidig anerkendelse af selskaber og andre juridiske personer, som EF-landene har indgået efter Romtraktatens art. 220.

Det følger heraf, at udenlandske enkeltmands-firmaer ikke skal ligestilles med danske, da de ikke er juridiske personer; men den personlige indehaver af enkeltmands-firmaet kan, dersom han er EF-borger, påberåbe sig reglen i stk. 1. Uden for reglen i Rom-traktatens art. 58 falder endvidere sådanne juridiske personer, som ikke arbejder med gevinst for øje.

Det følger i øvrigt af almindelige regler, at overregistrator er beføjet til at afkræve udenlandske juridiske personer oplysninger om visse grundlæggende forhold vedrørende selskabet, såsom dokumentation for, at det er lovligt bestående i sit hjemland, og om myndighederne dér ikke har haft indvendinger mod dets virksomhed, selskabets regnskaber m. v. for de seneste år, samt selskabets vedtægter ledsaget af en autoriseret oversættelse til dansk.

I stk. 3 foreslås en tilsvarende bemyndigelse for handelsministeren for så vidt angår bestemmelser i § 74 og § 79 stk. 1, nr. 2, og stk. 2, om filialer. Af betydning er her navnlig, at i det omfang, en erhvervsgræn er liberaliseret i EF, vil et gensidighedskrav efter § 74 ikke længere kunne stilles. De bestemmelser i § 79, som fraviges, er sådanne, som diskriminerer derved, at de kan lægge selskaber fra andre EF-lande hindringer i vejen for oprettelse af filialer, mens en tilsvarende hindring ikke eksisterer for danske selskaber, jfr. herved også Romtraktatens art. 52, stk. 1, 2. pkt.

Til § 2.

Det foreslås, at loven træder i kraft samtidig med Danmarks medlemskab af De europæiske Fællesskaber. Efter § 6 gælder lovændringerne dog ikke umiddelbart for Færøerne, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger. Denne bestemmelse skyldes, at Færøerne ikke umiddelbart inddrages under Danmarks medlemskab i EF.

Til § 3.

Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 9.